* * *

Коли на могилі моїй
Зелена затужить трава,—
Читатиме хтось ці пісні,
Нескінчені тихі слова.

І скаже: він жив і горів,—
А що ж зосталось по йому?
Чи він не зогнив, як усі?
Чи ночі розвіяв пітьму?

Читачу! Вглибися у те,
Чим я свою пісню зогрів,
І, може, почуєш ти щось,
Що більше од звуків і слів.

І, може, як птах в вишині,
Побачивши брата свого,
Затужить твій стомлений дух
І кине свій клич до мого!

Побачиш ти в пісні моїй
Луну своїх власних надій...
Читачу! Поглянь, усміхнись:
Я твій, я не вмер, я живий!

1911—1918